

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Гж. 3174/13
26. марта 2014. године
Нови Сад

У И М Е Н А Р О Д А

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија Татјане Миљуш, председника већа, Здравка Василића и Наде Бачкалић, чланова већа, у парници тужиоца **К. Х.** из Н. С., ул. бр. ../., против туженог **Д. Д.** са адресе ПУ Н. С., Бул. бр....., чији је пуномоћник **В. Б.**, адвокат у Н. С. и тужене **М. П.** са адресе ПУ Н. С., Бул. бр. ..., чији је пуномоћник **Х. Т.**, адвокат у Н. С., ради накнаде неимовинске штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Саду П. 9370/2011 од 8. маја 2013. године, у седници већа одржаној 26. марта 2014. године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалба тужиоца **СЕ ДЕЛИМИЧНО УВАЖА, ДЕЛИМИЧНО ОДБИЈА** као неоснована, пресуда Основног суда у Новом Саду П. 9370/2011 од 8.5.2013. године **СЕ ПРЕИНАЧУЈЕ** у делу одлуке о трошковима парничног поступка, утолико што се тужилац **К. Х.** из Н. С. обавезује да на име трошкова парничног поступка туженом **Д. Д.** из Н. С., исплати износ од 90.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 8. маја 2013. године до исплате, а туженој **М. П.** из Н. С. да исплати износ од 66.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 8. маја 2013. године до исплате, у року од 15 дана, док се у побијаном одбијајућем делу за тужбени захтев пресуда **ПОТВРЂУЈЕ.**

Образложење

Основни суд у Новом Саду донео је пресуду П.9370/2011 дана 8. маја 2013. године којом је одбио тужбени захтев тужиоца да се обавезу тужени да солидарно исплате тужиоцу износ од 500.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 26.1.2011. године до исплате, на име нанетих душевних болова, стресова, нервирања и тешке повреде угледа и части, као и захтев да му накнаде трошкове спора, те обавезао тужиоца да туженом исплати износ од 105.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, а туженој износ од 105.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, на име трошкова парничног поступка.

Против наведене пресуде благовремену жалбу је изјавио тужилац, којом пресуду побија због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Апелациони суд у Новом Саду испитао је побијану пресуду сходно чл. 372 ЗПП-а и нашао да је жалба тужиоца само делимично основана, у погледу одлуке првостепеног суда о трошковима парничног поступка.

Првостепена пресуда је донета без битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 361 ст. 2 тач. 1,2,5,7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, док тужилац у жалби не указује одређено на битне повреде одредаба парничног поступка.

Чињенично стање је правилно и потпуно утврђено из садржине предложених и изведених доказа, па тужилац исто неосновано оспорава наводима жалбе.

Према утврђеном чињеничном стању, од стране МУП-а РС, Полицијске управе у Н. С. је донето решење године под бројем/.. којим је одбијен захтев тужиоца за издавање одобрења за набављање оружја-ловачке пушке (два комада), у чијем образложењу се наводи да је исто неопходно за заштиту личне и имовинске сигурности других лица. Дана године у просторијама МУП-а РС Полицијске управе Н. С., Одељење за управне послове од стране инспектора, овлашћеног службеног лица, овде туженог Д. Д. састављен је записник о саслушању странке, овде тужиоца К. Х., те је том приликом тужилац од стране туженог упознат да су се стекли услови из чл. 8 ст. 2 Закона о оружју и муницији, јер је то неопходно за заштиту личне и имовинске сигурности других лица. Записник је сачињен под бројем/.. и-/.. позивом на чл. 64 и 65 ЗУП-а. Тужилац је обавештен дописом МУП-а РС, Кабинет министра, Биро за притужбе и представке 01 бр. 1164/11-2 од 9.2.2011. године да ће, уколико првостепени орган не измени своје решење по жалби, списи предмета бити достављени том министарству ради решавања у другом степену. Дана године решењем бр. ...-/.. одбијена је жалба овде тужиоца против поменутог решења од године Полицијске управе у Н. С., бр.-/.., као неоснована, са наводима да се тужиоцу не може одобрити набављање траженог оружја, јер је то неопходно за заштиту личне и имовинске сигурности других лица, сагласно чл. 8 ст. 2 Закона о оружју и муницији. Дана године МУП ПУ у Н. С., Одељење за управне послове је под бројем-/.. донео закључак о дозволи извршења решења о одузимању оружја у легалном поседу тужиоца, те је одређено да је тужилац дужан да одељењу за управне послове Полицијске управе у Н. С. преда одређено оружје, па је тужиоцу потом издата потврда о предатом оружју и деловима за оружје, да би тужилац и отуђио предметно оружје како не би прешло у посед Полицијске управе, а сходно чл. 25 Закона о оружју и муницији. Такође се утврђују чињенице, које међу парничним странкама ни током поступка нису биле спорне, да је тужилац узоран грађанин, васпитан са примерним понашањем, да није склон насилничком понашању, да је узоран комшија, да није употребљавао своје оружје ни у какве сврхе ван дозвољене, да се бавио ловом 30 година и да је био председник дисциплинске комисије Ловачког друштва и Ловачког удружења „Н. С.“. Против сина тужиоца Х. К. млађег је вођен кривични поступак због кривичног дела наношења тешких телесних повреда и он је осуђен пресудом Основног суда у Новом Саду К. 25583/10 од 13.2.2012. године која је правноснажна.

Из овако утврђених чињеница, првостепени суд је закључио да није утврђено да су тужени, као радници МУП-а РС поступали несагласно прописима о начину обављања полицијских послова и проузроковали штету тужиоцу, те да нису пасивно

легитимисани за тужбени захтев тужиоца. Закључује да су акта на која указује тужилац донета у поступцима од стране МУП-а Републике Србије.

Правилност првостепене пресуде тужени оспорава жалбеним наводима да су тужени пасивно легитимисани према доказима изведеним у поступку и законским одредбама, позивајући се на одредбу чл. 166 ст.2 Закона о полицији, те истичући да су тужени мимо закона донели решење о трајном одузимању оружја, у поступку који су тужени водили против тужиоца, којим решењем су тужиоца изједначили са осуђеним лицима и тиме га дубоко потресли и изазвали непотребне стресове, и да је тај поступак који су водили тужени одвојен у односу на поступак који је тужилац водио за исходовање дозволе са МУП-ом. Тужилац заснива тужбени захтев на наводима да су тужени злоупотребили службени положај, погрешно, злонамерно применили закон и фалсификовали службене јавне исправе, те тужиоца прогласили опасном особом, криминалцем, а у жалби понавља да су тужени мимо закона донели решење о трајном одузимању оружја тужиоцу, чиме су му управо они причинили штету.

Другостепени суд налази да су неосновани наводи жалбе тужиоца. Из доказа који су пружени током првостепеног поступка произилази чињенично стање како га је утврдио првостепени суд и не произилази закључак који изводи тужилац, да су тужени, физичка лица, водили одвојен поступак против тужиоца у ком су му трајно одузели оружје. Напротив, из закључка о дозволи извршења решења о одузимању оружја у легалном поседу од тужиоца, произилази да је донето од стране Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Н. С., Одељења за управне послове, а даље поступање тужиоца са оружјем које је предмет одузимања је у вези са тим закључком. Оцена законитости тих управних аката је предмет другог поступка, пред органима Министарства унутрашњих послова Републике Србије.

Према одредби чл. 165 ст.2 Закона о полицији, полицијски службеник одговара за штету коју причини министарству или трећим лицима, ако се докаже да је поступао несагласно прописима о начину обављања полицијских послова. Међутим, ова одредба закона примењује се уз одредбе Закона о облигационим односима о одговорности предузећа и других правних лица према трећем, из чл. 170 до 172, по којима се одредбе чл. 170 примењују и на друге послодавце у погледу одговорности за штету коју запослени, који код њих раде, проузрокују у раду или у вези са радом, па и одредба чл. 170 ст.2 ЗОО-а, по којој оштећеник има право захтевати накнаду штете и непосредно од запосленог, ако је штету проузроковао намерно. Дакле, за одговорност тужених, физичких лица у поступању у својству полицијских службеника, потребно је да се испуне прописани услови, да се докаже да су поступали несагласно прописима о начину обављања полицијских послова, али и да су тиме проузроковали штету оштећенику намерно. Да би имао право да захтева накнаду штете непосредно од тужених, тужилац је требало да докаже да су тужени поступали несагласно прописима о начину обављања полицијских послова и да су му тиме проузроковали штету намерно. Из утврђених чињеница произилази да је тужени једино учествовао у поступку према тужиоцу саопштавањем одређених чињеница, према садржини записника о саслушању странке од године, док нема других чињеница о поступању ни тог туженог, ни тужене у поступку према тужиоцу. Није доказано ни које конкретне радње, односно поступања су тужени предузели у поступку према тужиоцу којима се наноси штета тужиоцу, а које би биле противне прописима о начину обављања полицијских послова, а посебно није доказано да тужени тужиоцу нанели штету намерно. То су разлози због којих другостепени суд дели оцену првостепеног суда да је неоснован тужбени захтев.

Из тих разлога је потврђена првостепена пресуда у побијаном одбијајућем делу односно на тужбени захтев, сходно чл. 375 ЗПП-а.

Међутим, одлука о трошковима парничног поступка је погрешна, на шта правилно указује тужилац у жалби, донета је погрешном применом одредба чл. 149 и 150 ЗПП-а, јер је првостепени суд досудио туженима и накнаду за оне радње које нису предузели у поступку. Према стању у списима предмета, туженом припада накнада за састав три образложена поднеска, од 29.11.2011. године, 16.3.2012. и 30.4.2013. године од по 9.000,00 динара, те да за заступање на шест одржаних рочишта и то 26.3.2012., 19.6.2012., 3.10.2012., 10.12.2012., 21.3.2013 и 8.5.2013. године у износима од по 10.500,00 динара, што је укупно 90.000,00 динара, а туженој припада накнада за састав једног необразложеног поднеска, од 15.12.2011. године у износу од 4.500,00 динара и за састав једног образложеног поднеска од 17.12.2012. године 9.000,00 динара, те за заступање на рочиштима 19.06.2012., 3.10.2012., 10.12.2012., 21.3.2013. и 8.5.2013. године у износима од по 10.500,00 динара, укупно 66.000,00 динара. Овако одмерени трошкови сагласни су одредбама чл. 149 и 150 ЗПП-а, те Адвокатске тарифе важеће у време првостепеног пресуђења, према опредељеном захтеву тужених. На те износе туженима припадају законске затезне камате од пресуђења, сходно чл. 277 ЗОО. На тај начин је одлука о трошковима парничног поступка преиначена, по одредби чл. 380 ст. 1 тач. 4 ЗПП-а.

Другостепени суд је ценио и остале наводе жалбе тужиоца, али налази да нису од значаја за другачију одлуку, те их није посебно образлагао, по одредби чл. 382 ЗПП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Татјана Миљуш,с.р.
з.т.о.